

Hồi 42

Trong Rừng Tùng Chạm Trán Kẻ Thù

Cam Đường vì hiếu tâm, chỉ mong sao tìm được tin tức mẫu thân, nên quên hết mọi sự. Chàng cầm đầu chạy về phía Nam, đeo sao đội nguyệt đi suốt ngày đêm.

Một hôm, Cam Đường đi đến chân núi Đồng Bách vào lúc gần trưa. Chàng nghỉ chân trong một quán nhỏ bên đường. Chàng vừa uống nước vừa hỏi dò địa điểm của phái Đồng Bách.

Cam Đường vẫn giữ bộ mặt tím lịm chẳng đẹp đẽ gì nên chẳng ai buồn để ý. Hỏi dò đường lối rồi, chàng ra khỏi quán đi thẳng lên núi.

Nhà quán đã chỉ điểm cho chàng là phái Đồng Bách ở Ngọa Vân Sơn Trang, nên chàng tìm tới nơi chẳng khó khăn gì.

Xung quanh trang rừng xanh vây kín, bách mọc đầy đường. Trang này là một tòa nhà đồ sộ ngất trời nhưng không thấy bóng người.

Cam Đường đứng ngoài cổng trang tần ngần hồi hộp, chàng tự hỏi:

- Đây là một danh môn đại phái mà sao lạnh ngắt như tờ? Mình đi đường xa ngàn dặm ngờ đâu chẳng được việc gì.

Giữa lúc ấy, bác nhà quê đứng tuổi ăn mặc ra kiểu nông phu gánh đồ vật dụng đi qua. Hai người ngẫu nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Cam Đường bất giác giật mình vì chàng trông mặt người này quen quen mà không nhớ là đã gặp ở đâu. Có điều nhìn mắt gã chàng đoán chắc là một tay cao thủ võ lâm.

Hán tử trung niên nhìn Cam Đường một cái rồi cúi đầu lạt dật đi vào rừng.

Cam Đường nhìn theo sau lưng hán tử, rồi cố bới tìm trong trí nhớ. Đột nhiên mắt chàng lộ sát khí, giậm mạnh chân xuống đất, buột miệng la thảm:

- Gã chính là Thủ Tà rồi!

Cam Đường chợt nhớ ra đối phương là đại trang chúa tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương. Trong bọn Cửu Tà còn sống sót hai tên thì gã là một. Tòa nhà đồ sộ đó đã bị Tử Thần chiếu cố. Tam trang chúa chết hẳn rằng, không ngờ Tà Tử đại trang chúa lại xuất hiện trong núi Đồng Bách này. Tà Tử đã xuất hiện thì Ma Mẫu chắc cũng ẩn thân gần đây.

Luồng máu cừu hận lại sôi lên trong huyết quản, Cam Đường tự nghĩ:

- Đây là một cơ hội rất tốt để mình tìm đến đòi nợ máu. Không chừng Ma Vương cũng ở cả vùng này.

Cam Đường nghĩ vậy liền băng mình đuổi theo.

Thật là kỳ quái! Mới trong nháy mắt mà gã Tà Tử hóa trang làm nông phu đã biến mất.

Cụm rừng tùng vây bọc Ngọa Vân Sơn Trang không lấy gì làm lớn lắm, có thể nhìn suốt qua được nhưng Cam Đường chẳng thấy bóng gã đâu. Chàng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ gã bay lên trời hay chui xuống đất? Với công lực của mình quyết không thể trong chớp mắt gã đã trốn ra ngoài thị tuyến của mình được.

Cam Đường đang lúc kinh nghi thốt nhiên để mắt đến sau một cây tùng lớn thì thấy lộ ra nửa cái giỏ tre. Chàng buông tiếng cười lạt rồi băng mình chạy tới.

Gã Tà Tử ngồi tựa gốc cây, miệng ngậm cái tẩu dài hơn một thước đang quẹt lửa lên hút thuốc tựa như người nhà quê chất phác.

Cam Đường đi tới trước mặt gã, cất giọng lạnh lùng như băng nói:

- Đại trang chúa! Đã lâu nay tại hạ không được gặp.

Thủ Tà quảng thuốc đi kinh hải đứng phắt dậy. Sắc mặt biến đổi mấy lần. Sau gã cố sức bình tĩnh hỏi:

- Ông bạn nói gì?

Cam Đường quát mắt lên nhìn đối phương, đáp bằng một giọng lạnh lẽo hơn:

- Trước mặt đức Phật thật thì đừng đốt hương giả. Đại trang chúa là một tay hào hoa, chủ nhân tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương há phải tầm thường.

Thủ Tà sắc mặt xám ngắt, bất giác lùi lại một bước dài run lên hỏi:

- Ông bạn là ai?

- Lát nữa sẽ rõ. Thưa đại trang chúa, chắc Thái phu nhân cùng nhị trang chúa cũng ở gần đây?

- Ông bạn hỏi làm chi?

- Ngẫu nhiên qua đây tại hạ muốn vào thăm.

- Ông bạn... ở đâu tới đây?

Cam Đường hững hờ đáp:

- Tại hạ đã nói là lát nữa sẽ biết mà!

Thủ Tà lạnh lùng nói:

- Ông bạn nên nói trước đi là hơn.

- Tại sao vậy?

- Tại hạ e rằng sẽ xảy điều bất tiện.

- Điều chi bất tiện?

- Tại hạ sẽ đắc tội với ông bạn.

Cam Đường cười khanh khách nói:

- Tại hạ không để ý về điểm này đâu, chỉ yêu cầu đại trang chúa dẫn vào yết kiến Thái phu nhân mà thôi.

Thủ Tà lùi lại hai bước. Mặt đờng đờng sát khí, gã lớn tiếng quát:

- Ông bạn không báo danh ư?

Cam Đường hững hờ hỏi lại:

- Không báo thì sao?

- Thế là ông bạn tự gây lỗi lầm, đừng trách tại hạ...

Chưa dứt lời gã đã phóng chuồng đánh vào trước ngực Cam Đường.

Sầm!

Cam Đường không né tránh cũng không phản kích, đưa ngực ra lãnh phát chuồng. Người chàng hơi rung lên một chút, nhưng Thủ Tà lại bị cương kinh hất ngược lại phải lùi lại hai bước. Mặt gã xám như tro tàn, gã tự biết công lực mình hãy còn kém đối phương xa lắm.

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Đại trang chúa! Tại hạ phiền trang chúa dẫn đường cho tại hạ đến yết kiến Thái phu nhân được không?

Thủ Tà trán toát mồ hôi, da mặt co rúm lại, không nói nên lời nữa.

Cam Đường tiến gần thêm một bước hỏi:

- Phải chăng đại trang chúa bắt buộc tại hạ phải động thủ?

Giữa lúc ấy một thanh âm lạnh lạnh nhưng không mất vẻ quyền quý vang lên:

- Các hạ làm thế chẳng hóa ra khinh người thái quá ư?

Cam Đường nghe tiếng giật mình, chàng đảo mắt nhìn ra thì thấy ngoài năm trượng có một thiếu nữ hình dung yếu điệu mà bóng dáng rất quen đứng xoay lưng lại. Chàng để ý nhìn kỹ bất giác toàn thân run bắn lên, miệng lẩm bẩm:

- Đúng thị rồi!

Thiếu nữ đó chàng đoán là con gái Ma Mẫu, người để lại bức thư vẽ hoa mẫu đơn...

Những việc đã qua lại hiển hiện ra trong đầu óc Cam Đường. Lúc ở tổng đàn phái Kỳ Môn, chàng bị thuốc mê phát tác. Đáng lẽ nàng giết chàng thế mà lại cứu chàng là tại sao?

Cam Đường nghĩ đi nghĩ lại bất giác mồ hôi toát ra đầm đìa.

Con người bóng dáng yếu điệu kia lại lên tiếng hỏi:

- Ý các hạ muốn gì?

Nguyên Cam Đường đã được viện trưởng viện Thiên Oai Trình Kỳ cho thuốc dịch dung bôi mặt, nên chàng biết đối phương mà đối phương lại không nhận ra chàng.

Kẻ thù chạm trán, Cam Đường định thần lại rồi đáp:

- Tại hạ muốn gặp lệnh đường.
- Sao? Các hạ muốn gặp gia mẫu ư?
- Đúng thế!
- Các hạ có biết gia mẫu là ai không?
- Thái phu nhân.
- Tiếng xưng hô “Thái phu nhân” thật là hàm hồ!
- Cô nương muốn tại hạ nói rõ đại danh lệnh đường hay sao?
- Các hạ thử nói cho nghe.
- Ma Mẫu!

Thiếu nữ đột nhiên xoay mình lại lớn tiếng hỏi:

- Ai là Ma Mẫu?

Cam Đường nhìn rõ chân dung thiếu nữ khác nào bị sét đánh, chàng lùi lại mấy bước buột miệng la hoảng:

- Cô nương đấy ư?

Lúc trước nàng xoay lưng lại, Cam Đường yên chí nàng là con gái Ma Mẫu, ngờ đâu lại là Lâm Vân mà chàng đã mang nặng ơn dày, tình lẫn với thù.

Nào trong nhà lữ điểm để thiếp mẫu đơn! Nào cuộc ước hội trong ngôi cổ mộ kết nghĩa đệ huynh... Mấy phen biến hình đổi dạng đều là Lâm Vân. Bao nhiêu sự bí mật chỉ trong phút chốc chàng đã hiểu hết.

Hiện trạng ra ngoài sự phỏng đoán của Cam Đường, khiến chàng sinh nghi không biết là mộng hay thực?

Cam Đường liên tưởng đến vụ Lâm Vân vì mình mà đi tìm thuốc rồi chính nàng lại bị thuốc độc. Chàng cấp đưa lên đỉnh núi chữa thương mới phát giác ra nàng là con gái. Những ý nghĩ này làm cho tai chàng nóng lên, trống ngực đánh thình thình.

Tám thiếp mẫu đơn để lại những lời bi thương ai oán đã nói rõ chỗ dụng tâm của nàng. Mỗi tình thâm thiết bên mỗi thù truyền kiếp khiến cho chàng không có cách nào giải quyết được. Chàng đứng ngây người ra như tượng gỗ, mồ hôi đầm đìa.

Lâm Vân không khỏi kinh dị trước thái độ của Cam Đường, nàng đưa mắt chăm chú nhìn chàng. Nhưng thuốc dịch dung của phái Thiên Tuyệt thật là trên đời có một, nó làm cho da mặt chẳng khác sắc diện thiên nhiên dù Lâm Vân tinh mắt đến đâu cũng khó bề khám phá ra chân tướng Cam Đường được. Nàng nghi hoặc hỏi:

- Các hạ có biết bản cô nương là ai không?

Cam Đường biết mình lẹ miệng lỡ lời, chàng liền đánh bạo cố ý hỏi lại:

- Cô nương là thiếu chủ phái Kỳ Môn phải không?

Lâm Vân nhú cặp lông mày xinh đẹp hỏi:

- Sao các hạ biết?

Cam Đường dĩ nhiên không thể tiết lộ thân thế. Chàng đáp ngay:

- Cái đó không phải là một điều bí mật trong võ lâm. Tại hạ tin rằng thân thế cô nương còn nhiều người biết chứ chẳng phải riêng gì tại hạ.

- Vậy các hạ là ai?

- Cái đó... để sau này tại hạ sẽ trình bày.

- Sao các hạ lại gọi gia mẫu là Ma Mẫu?

Đường như Lâm Vân không hiểu Cam Đường nói Ma Mẫu đây là Cửu Tà Ma Mẫu mà lại tưởng chàng dùng danh từ Ma Mẫu đó để vũ nhục mẫu thân mình.

Cam Đường hững hờ đáp:

- Xin lỗi cô nương! Ma Mẫu mà tại hạ nói đó là lệnh di mẫu.

Lâm Vân giật mình run lên hỏi:

- Di mẫu ta ư?

- Đúng thế!

- Các hạ muốn gặp di mẫu ta ư?

- Phải rồi!

- Để làm gì?

- Bây giờ chưa tiện trình bày.

Lâm Vân trầm tư một lúc rồi lại hỏi:

- Các hạ là bạn hay là thù?

- Cả hai...

- Nếu các hạ không nói rõ ý tứ...

- Thì sao?

- Chẳng những không được gặp người mà chính các hạ cũng không thể yên lành ra về.

- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao?

- Chẳng sao cả, rồi các hạ sẽ biết.

- Tại hạ nhất định phải được gặp lệnh di mẫu.

- Không được đâu.

- Không được thì cũng phải được.

- Các hạ đừng để có điều lầm lỡ mà phải uổng mạng.

Cam Đường đối với tình nghĩa của Lâm Vân rất là cảm động, nhưng cũng không thể không báo thù được. Chàng day lại nhìn Thủ Tà toan động thủ...

Mùi hương thoang thoảng, Lâm Vân nhanh nhẹn lạng người đứng trước mặt Thủ Tà, nàng nói:

- Đại biểu huynh! Biểu huynh tránh ra đi!

Đại trang chúa biết mình không địch lại đối phương, vội lùi rất nhanh ra mười trượng.

Cam Đường rất lấy làm khó nghĩ. Chàng không muốn động thủ cùng Lâm Vân. Nhưng nếu không động thủ thì chẳng còn cách nào để bức bách Ma Mẫu dời chỗ ẩn thân. Hay ở chỗ Lâm Vân chưa nhận ra chân tướng chàng, nếu không thì thật khó bề đối phó.

Lâm Vân trầm giọng hỏi:

- Các hạ đã chẳng báo danh, lại không nói rõ ý định tới đây làm gì là nghĩa làm sao?

Cam Đường mạnh dạn đáp:

- Tại hạ đến đòi nợ Thái phu nhân.

- Đòi nợ ư?

- Đúng thế!

- Nợ gì?

- Lúc gặp người sẽ rõ.

Lâm Vân nghiêm nghị đáp:

- Bất luận là nợ gì ta cũng có thể thay mặt cho di mẫu ta.

- Vụ này cô nương không thể thay mặt được.

Lâm Vân gạn hỏi:

- Về nhân mạng hay sao?

- Có thể nói như vậy.

- Các hạ cứ động thủ với ta cũng thế.

- Tại hạ đã nói cô nương không thay thế được.

- Sao vậy?

- Oan có đầu, nợ có chủ.

Lâm Vân sững sờ một lúc rồi trầm giọng nói:

- Vậy các hạ phải báo danh tánh, nói rõ ý muốn thì ta sẽ đưa vào yết kiến di mẫu.

Không thì...

- Không thì sao?

- Các hạ đừng hòng sống sót mà rời khỏi nơi đây.

- Cô nương nói khoác quá nhỉ?

- Các hạ cứ thử coi sẽ biết.

Cam Đường xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh. Chàng thi triển phép Truy Phong Hóa Ảnh mau lẹ phi thường, nhẩy xổ về phía Thủ Tà đang đứng ngoài mấy trượng.

Lâm Vân chưa kịp mở miệng quát thì Thủ Tà đã bị nắm giữ. Hai mắt nàng đỏ ngầu, mặt đầy sát khí, lớn tiếng quát:

- Buông tay ra!

Cam Đường đã quyết tâm, liền lạnh lùng đáp:

- Xin cô nương tha thứ cho, tại hạ không thể tuân mệnh được.

Lâm Vân nghiêng hai hàm răng mà không dám động thủ vì ném chuột sợ vỡ đồ.

Nàng thét lên:

- Người muốn chết chẳng?

Cam Đường nắm lấy Thủ Tà, chàng quát lớn:

- Dẫn đường cho ta đi!

Thủ Tà cổ tay bị kiềm chế, không phát huy được kinh lực, gã tức giận gầm lên:

- Không được đâu!

Cam Đường lạnh lùng quát lên:

- Vậy người đừng trách ta tàn nhẫn!

- Người dám...

Lâm Vân quát chưa dứt tiếng, nàng không e dè gì nữa, vung tay phải ra đánh Cam Đường một chiêu cực kỳ lợi hại.

Cam Đường thuận đà đưa mình Thủ Tà về phía Lâm Vân.

Lâm Vân không biến thế được, nhưng nàng phóng tay trái ra một cách rất kỳ dị, không ai tưởng tượng được. Tay phải nàng giả vờ giơ lên, nhưng kinh lực dồn cả vào tay trái để đánh tới.

Bình! Cam Đường trúng chưởng, người rúng động phải bước tạt ngang ra hai bước.

Lâm Vân ra tay cực kỳ mau lẹ, ngón tay nàng lại điểm tới.

Không hiểu Cam Đường hữu ý hay vô tình để nàng điểm trúng vào huyệt Địa Khuyết, một tử huyệt dưới bụng.

Kể ra với bản lãnh Lâm Vân thì người bị điểm trúng tất là phải chết. Nhưng Cam Đường chỉ rung người lên một chút. Đó là đường lối kỳ dị của võ công phái Thiên Tuyệt.

Lâm Vân biến sắc. Nàng kinh hãi lùi lại một bước.

Cam Đường lạnh lùng nói:

- Cô nương! Cô nương hãy dẫn đường cho tại hạ.

- Không được đâu.

- Nếu cô nương không chịu thì biểu huynh cô sẽ chết ngay tức khắc.

- Người dám...

- Sao lại không dám?

Cam Đường vừa nói vừa giơ tay lên toan đập xuống đầu Thủ Tà...

Giữa lúc ấy, một thanh âm khàn khàn ở phía sau chàng vang lên:

- Hạ tay xuống!

Cam Đường giật mình kinh hãi vì có người đến sau lưng mà chàng vẫn chưa phát giác. Thân thủ người này thật là ghê gớm, vì với công lực phi thường, chàng có thể nghe được cả tiếng hoa bay lá rụng nữa.

Lâm Vân hớn hờ vui mừng cất tiếng gọi:

- Ngoại công!

Cam Đường lại một quen kinh hãi vì Lâm Vân đã kêu lão mới đến bằng ngoại công thì lão đúng là phụ thân Ma Mẫu. Nhưng lão là ai? Chàng vừa nghĩ vừa thu chưởng về.

Ngoài hai trượng, một lão già đầu tóc bạc phơ, mình mặc trường bào bằng vải màu lam, đang đứng sững tại đó. Cặp mắt lão sáng loáng. Nhưng cái đập vào mắt người ta nhất là vết sẹo trên trán to bằng ngón tay cái thành một chỗ lõm sâu xuống đen sì. Cam Đường tự hỏi:

- Lão già mặt sẹo này là ai? Lâm Vân kêu lão bằng ngoại công, chẳng lẽ lão là Ma Vương ư?

Nghĩ tới đây, Cam Đường bất giác lùi lại một bước. Có lẽ đúng là lão vì tấm Ung Long Ma Bài là tín vật của Ma Vương mà phụ thân chàng lúc bị hại còn cầm trong tay. Tấm Ma Bài này lại bị Ma Mẫu cướp mất. Trước kia chàng đoán Ma Mẫu là đồ đệ Ma Vương, nhưng chưa có gì chứng thực, và đối phương rất có thể là hai cha con.

Một luồng máu nóng từ trái tim Cam Đường sôi lên. Tấm thảm kịch cả nhà nhuộm máu đào lại hiển hiện ra trước mắt chàng. Những cảnh máu đổ thây phơi, gạch ngói tan nát lại nổi lên trong đầu óc chàng.

Cam Đường loạng choạng người đi một cái. Tay chàng run lên. Cổ tay trái của Thủ Tà bị Cam Đường bóp gãy nát. Người gã cũng bị hất ra ngoài ba trượng.

Lâm Vân quát lên:

- Ta phải đập chết người.

Bình!

Cam Đường loạng choạng người đi, nhưng mắt chàng vẫn không rời khỏi lão già mặt sẹo.

Lâm Vân phóng chiêu rồi đứng thộn mặt ra vì công lực của đối phương cao thâm không biết đâu mà lường. Nàng tự hỏi:

- Hắn không né tránh cũng không phản kích là tại làm sao?

Lão già mặt sẹo nhíu cặp mày trắng, giơ tay lên ngăn cản động tác của Lâm Vân, trầm giọng hỏi Cam Đường:

- Thằng nhỏ kia! Dường như ngươi căm hận lắm phải không?

Cam Đường tuy ngoài mặt lạnh lùng nhưng chàng biết mình đang đứng trước một tay kinh địch ghê gớm. Chàng nghiêng răng hỏi lại:

- Các hạ là cao nhân phương nào?
- Sao? Người kêu lão phu bằng các hạ ư?
- Tại hạ tưởng như vậy cũng chẳng có chi là không ổn.
- Hừ! Tên họ người là chi?
- Tại hạ muốn thỉnh giáo các hạ trước đã.

Lão mặt sẹo lộ hung quang nói:

- Nhỏ kia! Lão phu e rằng có sự nhận lầm nên mới nhấn nại hỏi người...

Cam Đường chưa hiểu rõ lão là ai mà cũng chưa nắm chắc có báo thù được chẳng, dĩ nhiên chàng không muốn tiết lộ thân thế.

Chàng ngạo nghễ chặn lời lão già, hỏi dần từng tiếng:

- Phải chăng các hạ là chủ nhân tẩm Ưng Long Ma Bài?

o O o